

Serijski Zašto odumiru gradovi - Lučani

Samo glavna ulica ostala bez 500 ljudi

Broj stanovnika za devet godina manji 12,77 odsto. Lučanci kažu da je opština počela da odumire zajedno sa propadanjem fabrike "Milan Blagojević"

BEBA BOJOVIĆ
Lučani

Lučani su izrasli zahvaljujući razvoju fabrike "Milan Blagojević", a kako je počelo njeno propadanje, tako i Lučani lagano odumiru, pričaju meštani ovog gradića. U njemu trenutno živi 3.553 stanovnika, dok u celokupnoj opštini Lučani, prema novom popisu ima 21.479 ljudi, 12,77 odsto manje nego pre deset godina. Koliko je smanjenje broja stanovnika dramatično, govori i podatak da je samo u glavnoj ulici u Lučanima 500 stanovnika manje.

Lučane mahom napuštaju mladi ljudi. Razloga je više, nema novih radnih mesta, kulturni život je na niskom nivou, a neki su smatrali da je zdravije otići nakon bombardovanja industrije "Milana Blagojević".

Predsednik opštine Slobodan Jolović je izjavio da smatra da je najveći uzrok

tolikog pada broja stanovnika velika stopa mortaliteta posle NATO bombardovanja Hemijske industrije "Milan Blagojević" u Lučanima 1999. godine.

- Migracija stanovništva je očita. Uzroka je više, među prvim je nebriga o razvoju srednjih i malih varoši po Srbiji. U Lučanima je, konkretno, i povećan mortalitet od bombardovanja. Ljudi su svesni toga i odlaze. Mi kao opština činimo koliko je u našoj mogućnosti da ulazimo u varoš, stimulišemo mlade, ali i sami znate kakve su ekonomske prilike - kaže Jolović.

Opozicija ipak smatra da lokalna samouprava ne čini dovoljno. Šef opozicionih partija u Lučanima, Mišo Pantelić kaže da ne pamti kada je u Lučanima prikazana neka pozorišna predstava ili održan koncert.

- Apolutno je zanemarena svaka kulturna aktivnost. Sve je podređeno Saboru trubača i vrti se oko te ma-

nifestacije. Dom kulture je tu da ulepšava centar grada. A mogu vam reći da se lepa sredstva iz budžeta izdvajaju za kulturu. Da vam ne govorim da je u selima blaga strava. Još ih kafane drže u životu, to im je sva zabava. A ne postoji ni privredni ambijent. Uopšte se ne stvara pozitivna klima za dovođenje investitora. Ne otvaraju se nova radna mesta, nema posla i logično je da ljudi odlaze, trbuhom za kruhom - kaže Pantelić.

Meštani Lučana najčešće odlaze u Beograd, neki i u Čačak. Aleksandar Grujičić završio je fakultet u Beogradu. Imao je jaku želju da se vrati u Lučane, gde mu je porodica, ali želje su jedno, a egzistencija nešto drugo.

- Beograd je veliki grad, uvek ima nešto da se radi, a mogu da nađem i posao u struci. Ma koliko voleo svoje rodno mesto, ne vredi, nema

posla i znam da bih jako teško, gotovo nemoguće, napredovao u maloj sredini - kaže ovaj mladi inženjer.

Miloš Jakovljević, zamenik direktora škole "Milan Blagojević", kaže da je stanje katastrofalno. Devedesetih je u ovoj prosvetnoj ustanovi bilo 1.200 đaka, sada ih je 417.

- U nižim razredima imamo samo po dva odeljenja, u sedmom i osmom, tri... Kada je bombardovana industrija, radna mesta su ugašena, kadrovi otišli, a sa njima i deca. I sve će teže biti - kaže Jakovljević.

Nekada je u civilnom sektoru i u namenskoj industriji "Milan Blagojević" bilo uposleno 4.500 ljudi, a sada ih je 1.100. Od pet preduzeća civilnog dela ove industrije, koja su privatizovana, četiri su već u stečaju. Na zavodu za zapošljavanje su čak 44 osobe sa visokom stručnom spremom, dok je broj nezaposlenih oko 1.500.

Strana / Page: 4

Rejting / Reach: 918345

Država / Country: SERBIA

Površina članka / Size: 492 cm2

2 / 2

Lučani na popisima

Kategorija	2002.	2011.
Stanovnika	24.614	21.479
Zaposlenih	5.550	3.790
Nezaposlenih	1.786	1.500
Prosečna plata	7.591	40.130
Rođene dece	221	129
Umrlih	367	393
Sklopljenih brakova	126	53
Razvoda	17	11

ANKETA Kako se živi u vašem gradu?

NEBOJŠA ZEČEVIĆ

Ja sad idem u Nemačku, čekam brata i krećem. Radim, moram od nečega da živim, a ovde posla nema, teško da će ga uskoro biti. Kulturni život je nula, ljudi odlaze gde je bolje, to je logično.

ANDELA JOVANOVIĆ

Nema izlazaka, zabave, pozorišta i bioskopa. Ja idem u Čačak u školu i želim kad završim fakultet da odem u neki drugi grad gde imam šansu za posao, gde mogu da idem u pozorište, na balet, na koncert...

ĐORDE KUKIĆ

Otišao sam u Švajcarsku jer je ovde bilo teško opstati. Želeo sam nešto da stvorim, da napredujem, ali u ovoj učmaloj sredini nema šanse. Tamo sam uspeo, zaradio i ovde ću se vratiti kad budem penzioner. Sad dođem samo na slavu.

TANJA KARADŽIĆ

Subotom izađemo u kafić. To nam je sva razonoda. Kad treba da kupim nešto od odeće i obuće, moram da idem u Čačak, Požegu, Kragujevac... Ponuda je loša, a cene astronomske. Nema velikih marketa, tržnog centra...